

JAPANESISKA SAGOR
GUBBEN OCH TROLLEN

Å SVENSKA AF KONNI ZILLIACUS.

IV 61
Kapsel

Wentzel Hagelstams Förlag
Helsingfors.

T. HASEGAWA'S TRYCKERI
10 HIYOSHICHO,
TOKYO.

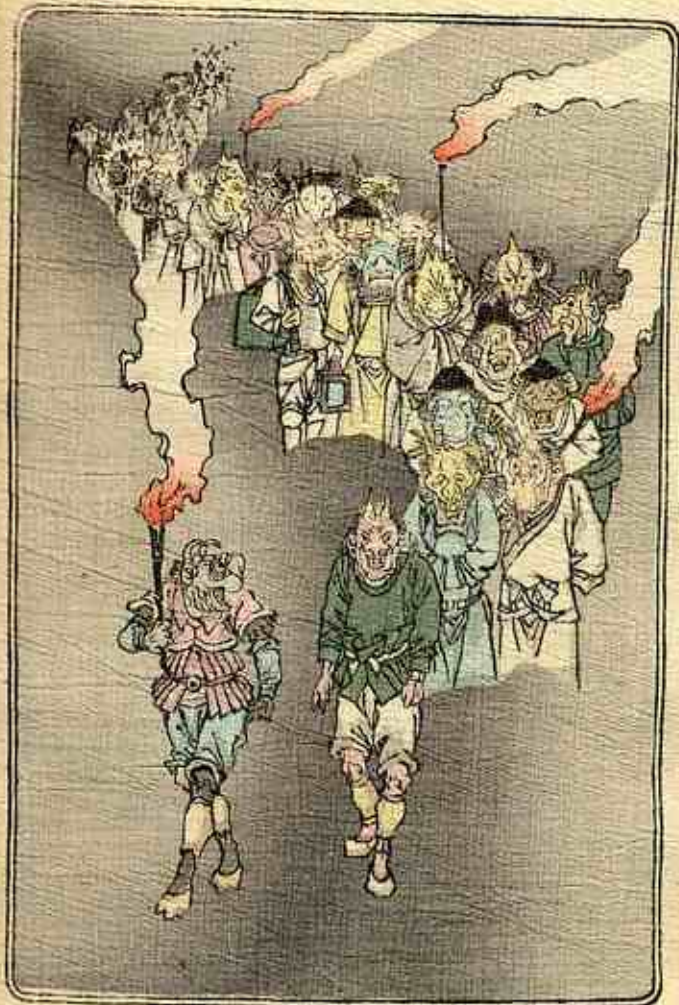
GUBBEN OCH TROLLEN.

EN gubbe, som hade en stor växt, eller knöl, på sin ena kind, begaf sig en dag till skogen

för att hugga ved. Innan han slutat sitt arbete begynte det regna och storma så svårt att han måste söka skydd i ett stort, ihåligt träd. Medan han satt där, ängslig till mods och önskande sig väl hemma, hörde han med ens ett sorl af en mängd röster, som tycktes närma sig. Det föreföll gubben högst underligt då han trott sig helt ensam i skogen, men han lät sig inte skrämman, utan tittade ut och såg en hop förunderliga troll. Några voro röda med gröna kläder, andra svarta och klädda i rött, medan några hade endast ett öga och andra ingen mun.

De stannade nära det ihåliga tradet
och tände en brasa så att det blef
ljus som på dagen. Och derpå
satte de sig ned och började dricka
vin och muntra sig tills de blefvo så
glada att ett af de yngre trollen

sprang upp och
beganse dansa.

Några af de andra
gjorde likaså och

de öfriga hade omåttligt roligt, men slutligen sade ett gammalt troll: "det här är allt treffligt nog, men jag skulle ändå hellre se något nytt." Det hörde gubben i trädet och tänkte:

"hände hvad som helst så vill jag vara med om den här muntrationen." Och så kröp han fram ur trädet, drog sin mössa ned öfver näsan och började dansa. Trollen blefvo helt skrämnda

då gubben så plötsligt visade sig, men han låtsade alls inte märka dem utan bara dansade. Han svängde sig och figurerade och snodde omkring så lustigt att trollen skrattade öfvermåttan. "Den gubben är en fin dansmästare," sade det gamla trollet, "honom måste vi alltid hafva med på våra roligheter." Men för att vara säkra att han kommer måste vi taga en pant af honom." Det tyckte alla trollen vara ett godt förslag och då de ansågo växten på hans kind mycket pryddlig begärde de den. "Jag har haft den här knölen i så många år att jag högst ogärna skiljes

från den," svarade gubben listigt, "men om ni lofvar att lämna den tillbaka då vi träffas igen, må ni taga den i pant." Trollen fattade

tag i knölen och vredo bort den från gubbens kind utan minsta smärta och i detsamma började dagen gry så att de måste skynda därifrån.

Gubben var alltför nöjd öfver att vara kvitt sin knöl för att mera hugga ved, utan skyndade hem för att berätta åt sin hustru hvad han upplefvat. De fagnade sig båda hjärtligt öfver hans goda tur, men en granngubbe, som också hade en växt på ena kinden, afundades dem bittert och beslöt försöka lura trollen att också befria honom från den fula knölen. På aftonen gick han därför ut i skogen och gömde sig i samma träd som grannen. Och något senare kommo trollen alldeles som natten förut, drucko vin och roade sig på det bästa. Då kröp gubben fram ur

det ihåliga trädet och trollen ropade genast: "här är dansgubben igen! nu få vi det muntert."

Men den gubben dansade så illa och var så klumpig att trollen alls inte tyckte det roligt utan både honom sluta. "Vi bry oss inte mera om din dans," sade det gamla trollet, "här har du din pant tillbaka." Så drog han fram panten ur sin ficka och stack fast den på granngubbens andra kind, så att han kom hem med två knölar i stället för en. Och dem fick han behålla så länge han lefde.

